

Туга

Микола Руденко

Оглянуся в години гожі:
Дерева є, і трави є.
І гори на Карпати схожі —
Усе таке, та не моє.

А чом це так — я й сам не знаю.
Вже скоро зацвітуть сади
І верби (мов з мого краю
Вдовиці забрели сюди)
В Катуні зачерпнуть води.

Ось хвиля гілочку відпружить,
Замерехтить блакитна тінь...
Чому ж так гірко серце тужить
І душу кличе вдалечінь?

Що звабного є в тій країні,
Де мертвим плесом ліг Дніпро,
Де бродять запорожців тіні,—
Яке ти бачиш там добро?..

Я прагну там пізнати знову
Суть незрадливу, суть людську;
Із вуст почути рідне слово —
І десь померти в холодку.

Та чи збагну, що на Україні
Уже доводиться в містах
Шукати, ніби голку в сіні,
Дідівське слово на вустах?

Ми ж ниньки мудрі — ми природу
Від кривди берегти вчимо,
А душу цілого народу
Невже покривдити дамо?

Хіба це менше, ніж пташина

Або якесь там деревце?..
То дух людський, його вершина,
Його снага,
Його лице...

Гай-гай! Сидіти й мудрувати
Посеред гір на чужині —
Не те, що вдома душу рвати
Об терни дикі, навісні.

І все ж...
Хіба ж ми троглодити?
Ми добре знаємо уже,
Що тужиться земля родити
Своє, природне —
Не чуже.

Земля — вона життя основа.
Тож, братку, як не поверни,
Це їй належить наша мова,
Бо ми й самі —
Її сини..

Супроти Божого закону
Ні образ, ані статъ, ні масть
Вона в своє не візьме лоно —
Задушить,
Вижити не дасть.

Тим часом тут...
Яке бездоння
На тебе визирне з віків,
Коли почуєш: ненька доню
Гидких навчає матюків.

Така тут ласка —
Це не скруха.
Мо' й не повірите мені.
А в мене вже відсохли вуха
Від слів лихих на чужині.

Понад Дніпром отого хисту
Ви не побачите ніде.
О мово рідна, мово чиста!
Невже й тебе ця ласка жде?..

Дрижать берізки у відлунні.
Ревуть вітри, гудуть мости.
Молюсь на березі Катуні:
О Господи! Не допусти.